

NOWOWIERCA (3) *sb m*

Oba o oraz e jasne.

pl N nowowiercy (2). ◇ G nowowierc(o)w (1). ◇ [A nowowierce.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. *Wyznawca nowej wiary, heretyk, kacierz (2) : Wołaią ci iści Nowowiercy ná Filozophią/ á przedfię ią tu álleguią/ á toby niemiáło być. SarnUzn E8, E8 marg.*

2. *Nowonawrócony (1) : A przychodnie Rzymianie/ Zydowie też/ a nowowiercy [proselyti *Vulg Act* 2/11; nowonawróceni *WujNT*]/ a Arabowie: Słyśfelifmy ié mowiącé náfymy ięzyki/ wielkié dziwy bożé. *OpecŻyw* 176; [Zlił tedy Sálomon wżyftkie nowowierce [omnes viros proselytos; wżytkié męże nowonáwróconé *WujBib*] ktorzy byli w ziemi Izráélfkiey/ po onym policzeniu ktorým ie był policzył Dawid óciec iego: y náleżiono ich fto pięćdziefiát y trzy tyfiące y íześć fet. *Leop* 1577 2.Par 2/17 (*Linde*)].*

Synonimy: heretyk, kacierz, oderwaniec, odszczepieniec, sektarz.

Cf NOWAWIAREK, [NOWOWIAREK], NOWOWIEREK, NOWOWIERNIK, NOWOWIERNY

TZ